

## Klaffbord

Det var för stort. Han var för svag, kunde inte värja sig när allt kom emot honom, alltså, allt. På samma sätt som vi njuter av fågelsång i skymningen, röda väggar och vita knutar blev han förintad av det, överrumplad och uppslukad. Man kunde knappt se det på honom där han satt med stolt hållning och skrev i skenet av en adventsljusstake som borde ha tagits bort för längesedan. Om man inte såg in i ögonen förstås, där skräcken och själva dödens svarta valör hade sin boning.

Plötsligt ramlade det lilla nyckelskåpet ned från sin krok på hallväggen. Det märkliga var att just själva kroken satt kvar och att nyckelskåpet suttit väl fast i den. Det var som om något törnat emot det, som om någon tappat balansen för en sekund och avslöjat sig. Han slutade skriva och såg ditåt. Han höll pennan kvar i greppet och bara stirrade.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Emanuel H med Poeter.se id #7890 innehar upphovsrätten